

מ"ת 3947/05/18 - מדינת ישראל נגד ש ר

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 3947-05-18 מדינת ישראל נ' ר(עציר)
תיק חיצוני: 183572/2018

בפני	כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	ש ר (עציר)

החלטה

היום התקיים בבית המשפט דיון במעמד הצדדים בו הודעה החלטתי לשלוח את המשיב לתסקיר מעצר. להלן נימוקי להחלטה האמורה.

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים בתיק אלימות במשפחה.

הצדדים אינם חולקים על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר סטטוטורית, על פי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, אך המשיב סבור כי יש לשחררו לחלופת מעצר בפיקוח מפקחים אשר העידו בבית המשפט.

המשיב מואשם בכתב האישום, כי ביום 24.4.18 בשעה 21:45 או בסמוך לכך, בעת ויכוח עם בת זוגו (להלן: "ס'") בדירתם ב---, חסם המשיב את היציאה מהמקלחת לס', והרס במזיד את מכשיר הפלאפון של ס' תוך שהוא דורך על המכשיר ומנפץ את הזכוכית. עוד מואשם המשיב, כי לאחר שנודע לו מס' כי בכוונתה לפנות למשטרה, תקף אותה המשיב, בכך שחנק אותה והצמידה לקיר, עד אשר העמידה פנים של מעולפת. בנוסף שבר את דלת המקלחת בכך שהיכה מכת אגרופ בחלון הפלסטיק, עד סדיקתו. בנוסף, איים על ס' כי יזרוק אותה ממרפסת הבית. נוכח כל האמור מואשם המשיב בעבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד, ותקיפה של בן זוג.

המשיב בחקירתו במשטרה הודה בחלק מהאישומים נגדו, וכפר בחלקם. הוא הודה כי פגע במכשיר הטלפון, אך לא כי דרך עליו, הוא הודה בפגיעה בדלת המקלחת, ובאיום לזרוק את ס' מהמרפסת, אך לא הודה בחניקתה של ס' ובהצמדתה לקיר.

המשיב באמצעות הסנגורית מטעמו, טען בפני כי באשר לעבירות בהן הודה, אלה יוצרות מסוכנות נמוכה בלבד. באשר לחניקה אותה הכחיש, טען כי עוצמת הראיות באשר לעבירה זו נמוכה.

עמוד 1

המבקשת טענה בפני כי אין מקום לשלוח את המשיב לחלופת מעצר, הן נוכח קרבתה הגיאוגרפית של החלופה לס' - החלופה המוצעת הינה במרחק של קילומטר אחד בלבד ממגוריה (במהלך הדיון הוצעה חלופה נוספת אך גם היא במרחק לא רב ממגורי ס' כ-3 קילומטר בלבד). עוד הופנה בית המשפט לראיות הקושרות את המשיב לאירועים נשוא האישום, ובהם הקלטה, ועדות אחיה של ס' אשר שוחח עימה בטלפון מיד לאחר האירוע, ולעדויות השוטרים שהגיעו למקום.

המשיב, לעומת זאת, הפנה את בית המשפט לכך שגרסתו היתה עקבית, וכי לא התכחש למעשים שרק אותם עשה לטענתו. עוד הפנה לכך שלא ברח מהבית, וטען כי טענותיה של ס' נולדו עקב מחלת הסרטן ממנה סובלת ומטופלת אונקולוגית, וכן לטענתו עקב בעיות נפשיות הנובעות לטענתו עקב דיכאון אחר לידה. לטענתו, טופלה נפשית על ידי גורמי בריאות הנפש ואף איימה להתאבד ולפגוע בילדי בני הזוג. לטענת המשיב, טענותיו אלה נתמכות על ידי העובד הסוציאלי שעדותו מצויה בתיק החקירה. לטענתו טיפל המשיב בס' ובילדי בני הזוג קודם לאירוע.

המשיב הוסיף והפנה לכך כי לא הוגשו תלונות קודמות במשטרה, וכי למשיב אין עבר פלילי למעט עבירות סמים אשר התיישנו, וכאשר העובד הסוציאלי אף מאשר כי בשנים האחרונות המשיב נקי מסמים. בנוסף הצביע על כך שאין ראיות המעידות על החניקה למעט עדות ס', ואין גם תעודה רפואית. לטענת המשיב, מטרת תלונתה של ס' הינה להרחיק את ילדי בני הזוג מהמשיב. אשר לעדות האח טען המשיב כי מדובר בעדות שאינה קבילה מאחר והינה עדות שמיעה. המשיב הוסיף וטען כי לא ממש חסם את דלת המקלחת כנטען נגדו. גם לגבי האיום, טוען המשיב כי דווקא ס' היא הדמות הדומיננטית, ולא באמת אוימה מדברי המשיב.

עוד טוען המשיב, כי אומנם העלתה ס' טענות לפגיעות פיסיות של המשיב בה בעבר, אך מדובר בעדות כבושה, שכן לא הוגשו על ידה תלונות בעבר, ואין לנטען כל ראייה.

המשיב התנגד לשולחו לתסקיר מעצר, ואף לאפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני.

דין והכרעה:

אין חולק על כך, כי במקרים מתאימים, על אף חזקת המסוכנות הסטטוטורית, בית המשפט יכול גם במקרים של עבירות אלימות במשפחה לשלוח נאשם לחלופת מעצר, ואפילו בלא תסקיר מעצר. עם זאת, יש להדגיש את הדברים הבאים: המדיניות השיפוטית שנקבעה בפסיקת בית המשפט העליון הינה, כי נקודת המוצא הינה שמי שמואשם בעבירות אלימות במשפחה, ייעצר עד תום ההליכים נגדו, ורק בנסיבות חריגות ישלח לחלופת מעצר. בעבירות אלה נדרשת זהירות מיוחדת מצידו של בית המשפט בבחינת החלופה, תוך התייחסות לחשש כי השחרור יביא לפגיעה פיסית ונפשית במתלוננת, לרבות חזרה על ביצוע העבירה. גם ריחוק גיאוגרפי של חלופת המעצר, לא יענה בהכרח על הצורך להבטיח את הסרת המסוכנות האינהרנטית בעבירות אלה (ראה למשל: בש"פ 5619/11 עמיאל נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 7.8.2011]). עבירות מסוג זה מתאפיינות בהתפרצויות זעם בלתי נשלטות, אשר עלולות להביא לפגיעה נוספת במתלוננת, וכאשר חלופת המעצר קרובה גיאוגרפית, הקושי להסיר את המסוכנות גבוה אף יותר (ראה: בש"פ 7626/06 פלוני נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 27.9.2006]). לא זו בלבד, אלא שבעבירות מסוג זה על בית המשפט גם

לקחת בחשבון את העובדה כי השחרור עצמו עלול להביא ללחץ נפשי ולחרדות של המתלוננת (ראה למשל: בש"פ 3782/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 6.7.2008); בש"פ 9530/07 **ווג' נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 20.11.2007].

נוכח הזהירות המתבקשת בעבירות מעין אלה, ניתן בהן משקל מוגבר לעמדתו של שירות המבחן, אשר הינו גורם מקצועי שיש ביכולתו לבדוק את כל הנסיבות הרלבנטיות, לראיין את הגורמים המעוניינים, ולקבל מידע גם מהרשויות הרלבנטיות, וזאת כדי לתת לבית המשפט תמונה מקצועית ומלאה יותר, אשר תאפשר לבית המשפט לגבש עמדה באשר למסוכנותו של נאשם במקרים אלה והאם ניתן לשחררו לחלופת מעצר (ראה: בש"פ 5818/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 4.8.2016]; בש"פ 6739/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 21.9.2010]).

לאחר שבחנתי את נסיבות המקרה שלפני, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בעת הזו, בטרם קיבלתי התייחסות מקיפה משירות המבחן. להלן נימוקי:

ראשית, ובניגוד לתמונה 'האידיאלית' העולה מטיעוני הסניגורית, לא התרשמתי מחומר החקירה בתיק כי הינו מוביל למסקנות אליהן הגיעה: ראשית, גם בעובדות בהן מודה המשיב קיימת חומרה מיוחדת. המשיב מודה למעשה, בין היתר, באיום על חייה של ס' על דרך של "לזרוק אותה מהמרפסת". אינני מקל ראש באיום זה, ובמיוחד נוכח התפרצות הזעם שליוותה איום זה.

על כך יש להוסיף, כי ס' העידה כי המשיב ניסה לחונקה. אמנם, לא היו עדים לאירוע זה, אך מעבר לעדותה של המתלוננת עצמה, המדברת בעד עצמה, וכאשר כידוע אינני מכריע בשאלת מהימנות בשלב המעצר (ראה למשל: בש"פ 888/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 6.2.2017]), ודי לי בפוטנציאל הראייתי שבעדות זו, הרי עדות זו נתמכת בעדות אחיה של ס' אשר אמנם לא נכח במקום, אך שמע ממנה את הטענות בטלפון מייד לאחר האירוע. אינני מתרשם לעניין זה מהטענה כי עסקינן בעדות לא קבילה. לעניין זה על פי ההלכה הפסוקה, בית המשפט אינו מכריע בשאלת קבילות ראיות בשלב המעצר. די לבית המשפט להשתכנע, כי יש סבירות כי הראיה לא תימצא בלתי קבילה בהליך העיקרי (ראה למשל: בש"פ 4533/12 **גבן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 20.6.2012]; בש"פ 4306/09 **אבו ואסל נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 4.6.2009]). במקרה שלפני, די שאצין כי יש לטעמי סיכוי רב, כי העדות תוכשר על פי החריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, הקבועים בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש] כאמרה של עד בעת ביצוע עבירה וכאמרה של קרבן אלימות, או הכלל בדבר רס גסטה (והשווה למשל: ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 5.8.2013]).

זאת ועוד, מחומר החקירה בתיק אין כל עדות לבעיות נפשיות מהן סובלת ס' כביכול כטענת המשיב. אין כל מסמך רפואי, או עדות אחרת התומכת טענה זו, למעט עדותו של המשיב עצמו. עיון בעדות העובד הסוציאלי, עליה מסתמך המשיב מלמדת כי כל שהוא מעיד בעניין זה, הוא כי מדובר בטענות אותן שמע מהמשיב. ממילא, למעשה אין בפני כל ראיה למצב הנפשי הנטען, והדבר אומר דרשני, שכן יש להניח שאם היה ממש בדברים היה הדבר מקבל ביטוי בתיק החקירה במסמך רפואי כלשהו, או בחומר כלשהו שיומצא על ידי שירותי הרווחה. אם בכלל, מצאתי בתיק את דוח המחלקה לשירותים חברתיים מיום 26.4.18, ממנו ניתן להסיק, כי מביקור שנערך בביתה של ס', לאחר מעצרו של

המשיב, התרשמו רשויות הרווחה מאישה שלמרות מחלתה הממארת הקשה, מתמודדת כראוי עם מטלות המשפחה, הינה חיונית ועירנית, וילדיה נמצאו באווירה שמחה, טובה, חופשית וטבעית. מהדוח עולה דווקא שהמשיב ניסה קודם מעצרו להרחיק את שירות הרווחה מכל קשר עם ס' בטענה כי עסקין באישה שמחלתה סופנית, אשר הילדים מתרחקים ממנה, בשל מצבה, וכי עדיף לילדים כי ס' תצא מהבית. מהתרשמות שירותי הרווחה מהביקור אותו סוף סוף יכלו לערוך לאחר מעצרו של המשיב, הצטיירה תמונה הפוכה של אישה המתמודדת עם קשייה, ומטפלת בילדיה. דוח זה כשלעצמו, מלמד בעיני על מסוכנות של המשיב, אשר מנסה "להשתלט" על אשתו ולהרחיקה מגורמים אשר יכולים לסייע למשפחה, וזאת בטענות סרק שקריות.

מעדותה של ס' במשטרה, דווקא לא מאושרת טענתו של המשיב כי היתה מעוניינת בהפרדתו של המשיב מילדיו. להיפך, היא טענה כי מדובר באבא שהינו מסור לילדיו. נסיבות אלה דווקא מטילות צל כבד, על המניע לו טען המשיב כי ס' תעליל עליו טענות שווא. ככל ואכן יש אמת בעדותה של ס', הרי שזו העידה גם על אירועים קודמים של אלימות מצידו של המשיב לרבות מקרה בו כאשר היתה בהריון, המשיב בעט בה, חנק אותה ודפק את ראשה בקיר. אמנם, ס' לא הגישה תלונה במשטרה בגין מקרים אלה, אך כידוע, לא תמיד ממהרת אישה להתלונן על מעשי אלימות במשפחה, ומנסה לעיתים לשמור על שלום בית לטובת הקשר הזוגי והילדים.

על האמור יש להוסיף את הקלטות שיחות הטלפון של ס', והתרשמות אחיה, והשוטרים שהגיעו למקום על מצבה הנסער של ס' נוכח האירוע נשוא האישום.

כאשר מעמידים את כל המפורט לעיל, ומולו גם את העובדה כי חלופת המעצר שהוצעה קרובה פיסית למגורי המתלוננת ס', ברור הוא כי קיים סיכון פסי ונפשי מהותי למתלוננת. הדברים מוחמרים אף יותר כאשר יש לזכור שבענייננו מדובר באישה חולה וחלשה הנזקקת למכשור רפואי עקב מחלתה הממארת, ושחרורו של המשיב יש בו הן סכנה פיסית והן סכנה ממשית לשלוותה הנפשית והגופנית.

נוכח כל הנסיבות האמורות, אינני סבור כי יש בחלופת המעצר המוצעת לאיין את המסוכנות בתיק זה, ובוודאי שכך הדבר כאשר אין בפני תסקיר מעצר אשר בוחן את כל הנסיבות הרלבנטיות.

אשר על כן אני דוחה את בקשת המשיב לשחררו בשלב זה ממעצר וקובע כי המשיב ישלח לתסקיר של שירות המבחן.

אני קובע דיון נוסף בתיק זה ביום 7.6.18 שעה 11:30. המזכירות תדאג להעביר את פרטי הסנגורית לשירות המבחן, אשר מתבקש להגיש תסקיר עד יומיים לפני הדיון שנקבע.

המשיב ישאר עצור עד החלטה אחרת ויובא לדיון על ידי שב"ס.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ח, 14 מאי 2018, בהעדר

הצדדים.

עמוד 4

